

Sygn. akt V Kz 1009/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Pisarska

Protokolant sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Sławomira Szeleszczyka

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **O. C.**

s. R. i A. z domu A., ur. (...) w Ł.

oskarżonemu z art. 279 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego dnia 22 grudnia 2015 r. przez prokuratora

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi

z dnia 16 grudnia 2015 r. w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k.

postanawia

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;
2. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi postanowieniem z dnia 16.12.2015 r., na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie o czyny opisane w punktach I, III, IV i V aktu oskarżenia, a kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Powyższe postanowienie zaskarżył prokurator w całości, na niekorzyść O. C..

Orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, w szczególności: art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i bezkrytyczne pominięcie przy wyrażeniu zgody na cofnięcie wniosku o ściganie takich kryteriów jak okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstw, ich nagminne popełnianie przez oskarżonego, pobudki i sposób działania sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie po popełnieniu przestępstwa, co w realiach niniejszej sprawy pozostaje w rażącej sprzeczności z poczuciem sprawiedliwości społecznej i dążeniem do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy.

Podnosząc powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie prokuratora zasadne nie jest i nie mogło podlegać uwzględnieniu.

Skarżący nie przedstawia argumentów mogących dawać podstawy do kwestionowania zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego. Powołuje się na okoliczności, które w rzeczywistości świadczą o przedkładaniu „interesu społecznego” nad racjami i interesem pokrzywdzonych, co do ścigania przestępstw zarzuconych oskarżonemu O. C. w punktach I, III, IV i V aktu oskarżenia. Przestępstwa zarzucone oskarżonemu we wskazanych ostatnio punktach aktu oskarżenia, z woli ustawodawcy są ścigane na wniosek pokrzywdzonego bądź na wniosek pokrzywdzonego będącego osobą najbliższą dla sprawcy. Pokrzywdzeni tymi przestępstwami złożyli oświadczenia o cofnięciu wniosków o ściganie O. C., zarówno w formie pisemnej, jak też pokrzywdzeni P. M. i J. C. złożyli takie oświadczenia o cofnięciu wniosku o ściganie w formie oświadczeń ustanych do protokołu w Sądzie Rejonowym. Brak podstaw do przyjęcia by oświadczenia te nie stanowiły wyrazu swobodnie podjętych przez pokrzywdzonych decyzji, co więcej nie sposób też twierdzić, że pokrzywdzeni ci nie orientują się jaką osobą jest oskarżony, nie znają jego przeszłości i tym samym, że istnieją przesłanki do uznania, że ich wola i interes mają marginalne znaczenie, a przeważyć winno – jak chce tego skarżący – poczucie sprawiedliwości społecznej. Brak również podstaw do uznania, że w realiach tej sprawy, umarzając postępowanie Sąd Rejonowy okazał całkowitą dowolność, mającą na względzie komfort odstąpienia od dalszego procedowania w sprawie.

Wydaje się, że uwzględnienie przez Sąd pierwszej instancji oświadczeń pokrzywdzonych o cofnięciu wniosków o ściganie oskarżonego O. C. może być przez niego również odebrane jako danie szansy i może go zachęcić do podjęcia leczenia odwykowego, zmiany zachowania, w tym zwłaszcza w zakresie przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Taką szansę w odstąpieniu od karania oskarżonego widzą osoby najbliższe dla niego, R. C. i J. C., co wyrazili w swoich pisemnych wnioskach (k. 33-34, k. 35).

Podsumowując należy stwierdzić, że prokurator nie przytacza argumentów mogących dawać podstawy do kwestionowania prawidłowości postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 16 grudnia 2015 r.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania racji skarżącego i dlatego orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.